

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 56/2023
09.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Невенке Важић, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Илије Мајсторовића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Мајсторовића, адвоката Александра Кнежевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 154/22 од 21.06.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 910/22 од 28.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Мајсторовића, адвоката Александра Кнежевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 154/22 од 21.06.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 910/22 од 28.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 154/22 од 21.06.2022. године окривљени Илија Мајсторовић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана, како је то ближе одређено у изреци пресуде.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то укупно 7,76 грама смесе хероина, кофеина и парацетамола и албум за сличице „Lol Suprize“ на коме се налазе трагови материје у којој је детектовано присуство супстанци хероин, кофеин и парацетамол, што се након правноснажности пресуде има уништити, као и мера безбедности одузимања имовинске користи у износу од 16.000,00 динара, који износ се након правноснажности пресуде има уплатити у корист буџета Републике Србије.

На основу члана 264. ЗКП окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 910/22 од 28.11.2022. године усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Илије Мајсторовића преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о кривичној санкцији, одлуке о урачунавању притвора и мери безбедности одузимања имовинске користи, тако што је окривљеном Илији Мајсторовићу због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци и у смислу одредбе члана 67. став 1. Кривичног законика опозвана условна осуда по пресуди Трећег основног суда у Београду К 668/18 од 09.01.2019. године и из исте узета као утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.06.2021. године до 21.06.2022. године, као и време проведено на издржавању казне затвора по пресуди Трећег основног суда у Београду К 705/20 од 29.03.2021. године и то од 21.06.2022. године до 21.10.2022. године, те је према окривљеном, на основу одредбе члана 91. и 92, Кривичног законика изречена мера безбедности одузимања имовинске користи у износу од 1.000,00 динара, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног Илије Мајсторовића одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Илије Мајсторовића, адвокат Александар Кнежевић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези чланова 67. став 2. и 70. став 1. Кривичног законика и повреде одредбе члана 16. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Мајсторовића је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је у конкретном случају претрес стана окривљеног обављен незаконито, јер се наредба о претресу стана и других просторија Вишег суда у Београду Кпп Пов 983/21 од 15.06.2021. године, не односи на простор испод степеништа стамбене зграде на адреси ... број .. у ..., у коме је пронађена опојна дрога, а не постоји сагласност држаоца за претрес тих просторија. У вези са тим, бранилац наводи да предмети који су пронађени испод степеништа не могу бити саставни део записника о претресу стана сачињеног од стране полиције 22.06.2021. године, у коме није ни констатовано да се врши претрес дворишта – степеништа испред кућног броја Због наведеног, по ставу браниоца, сви

докази који су проистекли из радње претреса су незаконито прибављени докази, који су морали су бити издвојени из списка предмета, јер се на њима не може заснивати пресуда. Поред овога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву као незаконите доказе означава и записнике Кти 296/21 од 24.06.2021. године о саслушању окривљених Илије Мајсторовића и АА пред ВЈТ у Београду, обзиром да нису потписани од стране поступајућег заменика ВЈТ.

Ови наводи браниоца окривљеног су неосновани, јер је записник о претресању стана и других просторија окривљеног Илије Мајсторовића од 22.06.2021. године резултат законито спроведене доказне радње претресања стана која је предузета од стране овлашћених службених лица полиције и сачињен је у свему у складу са одредбама члана 157. став 4. и 158. став 3. ЗКП, док је простор испод степеништа, у коме је пронађена опојна дрога, саставни део стамбене зграде на којој је вршен претрес стана и других просторија које користи окривљени по наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов 983/21 од 15.06.2021. године. За наведени простор испод степеништа није ни потребна наредба суда јер се она доноси само кад се односи на стан и друге просторије чији је власник или држалац окривљени.

Поред овога, иако стоје наводи браниоца да поступајући заменик ВЈТ није потписала записнике у складу са одредбом члана 235. став 10. ЗКП, након саслушања окривљеног Илије Мајсторовића и раније окривљеног АА према којем је поступак правноснажно окончан, одржаног дана 24.06.2021. године и састављања записника о томе, а до чега је дошло услед очигледне омашке, та околност, по налажењу овога суда, не чини овај доказ *a priori* незаконитим и нема за последицу његово обавезно издвајање из списка предмета. Ово стога што се ради о повреди релативног карактера, обзиром да непотписивање записника од стране лица које је предузело радњу нема за последицу увек незаконитост доказа. Суд је овлашћен да у току поступка у сваком конкретном случају цени повреду одредбе члана 235. став 10. ЗКП, а што је суд у конкретном случају учинио и оценио да су наведени записници законити и да нема основа за издвајање из списка.

При томе, исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К 154/22 од 21.06.2022. године, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда изнетог на страни 17. образложења првостепене пресуде, на страни 3. у последњем ставу и на страни 4. у првом ставу образложења другостепене пресуде, изнео разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, докази на које указује бранилац у поднетом захтеву, ни сами по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и супротно наводима захтева, не представљају незаконите доказе у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно одредби члана 84. став 1. ЗКП нису могли бити коришћени у кривичном поступку, због чега су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, су оцењени неоснованим.

Неосновано бранилац окривљеног Илије Мајсторовића, у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 910/22 од 28.11.2022. године учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, обзиром да је приликом одлучивања о кривичној санкцији правноснажно одлучио о опозивању условне осуде из пресуде Трећег основног суда у Београду К 668/18 од 25.09.2018. године и казну узео као утврђену, иако је рок проверавања истекао 09.01.2019. године, као и наводима да је повредио одредбу члана 67. став 2. Кривичног законика, јер није ценио све околности које се односе на учињена кривична дела и учиниоца, посебно сродност учињених кривичних дела, њихов значај и побуде.

Одредбом члана 70. став 1. Кривичног законика, прописано је да се условна осуда може опозвати у току времена проверавања. Ако осуђени у том времену учини кривично дело које повлачи опозивање условне осуде, а то је пресудом утврђено тек после истека времена проверавања, условна осуда може се опозвати најкасније у року од једне године од дана када је протекло време проверавања.

Пресудом Трећег основног суда у Београду К 668/18 која је постала правноснажна 09.01.2019. године, окривљеном је за кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 3 (три) године не изврши ново кривично дело.

Из списка предмета произилази да је пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 910/22 од 28.11.2022. године преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 154/22 од 21.06.2022. године у делу одлуке о казни и окривљеном због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, које је предмет овог кривичног поступка утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци, а затим опозвана условна осуда из пресуде Трећег основног суда у Београду К 668/18 која је постала правноснажна 09.01.2019. године, па је другостепени суд казну затвора у трајању од 1 (једне) године узео као претходно утврђену и окривљеном изрекао јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

Дакле, правноснажном одлуком суда условна осуда окривљеном изречена је 09.01.2019. године, па је рок за опозив условне осуде окривљеном Илији Мајсторовићу у конкретном случају истицао 09.01.2023. године.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају условна осуда правилно опозвана, обзиром да је предметно кривично дело окривљени извршио у току времена проверавања по пресуди Трећег основног суда у Београду К 668/18 од 09.01.2019. године, као и да у време доношења другостепене пресуде није протекао рок за опозивање условне осуде предвиђен чланом 70. став 1. Кривичног законика.

Поред овога, другостепени суд је одлуку о опозиву условне осуде донео правилном применом одредбе члана 67. став 1. Кривичног законика којом је прописано да ће суд опозвати условну осуду, ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за која је изречена казна затвора од две године или у

дужем трајању, имајући у виду да је окривљеном због кривичног дела које је предмет овог поступка, а које је окривљени учинио у року проверавања по ранијој осуди, утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци.

Самим тим, по оцени Врховног касационог суда, неосновано се наводима браниоца указује на повреду одредбе члана 67. став 2. Кривичног законика, којом је прописана могућност суда да након оцене околности које се односе на учињена кривична дела и учиниоца, одлучи да ли ће опозвати условну осуду, али искључиво у ситуацији када је окривљени у време проверавања учинио кривично дело за која је изречена казна затвора мања од две године или новчана казна, а што овде није случај.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је приликом опозива условне осуде поступао у свему са овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези чланова 67. став 2. и 70. став 1. ЗКП на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног указује на поступање суда противно одредби члана 16. ЗКП, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због чега се Врховни касациони суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд, је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић